

Prejudikatura: Boh. 2993 adm.

V ě c: Miloš H. na Král. Vinohradech (adv. Dr. Viktor Říha z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o včasnost rekursu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Usnesením užší správní komise hl. m. Prahy z 10. února 1922 resp. ze 7. dubna 1922 zamítnuta žádost st-lova za prominutí náhrady částky přeplacené při výplatě mezd. Odvolání jeho z usnesení toho podané bylo zamítnuto in merito rozhodnutím stížnostního sboru z 20. září 1922, které mu doručeno 4. října 1922. Do tohoto rozhodnutí jmenovaný podal rekurs k zsv, který byl presentován v podatelně hlavního města Prahy dne 18. října 1922.

Presidium Ústřední správní komise hl. m. Prahy předložilo rekurs zsv-u, který jej zaslal sboru pro vyřizování stížností, kde měl dle názoru zsv-u býti podán, do jehož podatelny došel dne 3. března 1923. Nař. rozhodnutím z 6. dubna 1923 pak zsv rekurs ten odmítl jako opožděný, poněvadž nebyl podán na příslušném místě a nebyla st-lem zachována nepřestupná 14denní odvolací lhůta, vytčená v § 77 zák. o okr. zast. platící analogicky ve smyslu § 12 zák. 116/20, pro rekursy do rozhodnutí Sboru pro vyřizování stížností, jemuž náleží ve funkci II. instance rozhodovati o rekursech podávaných proti usnesení užší správní komise pražské.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí nss setrval na právní názoru vysloveném a blíže odůvodněném v nál. Boh. 2993 adm., dle něhož rekurs proti rozhodnutí Sboru pro vyřizování stížností dlužno pokládati za podaný včas, když v rekursní lhůtě došel buď do podatelny jmenovaného sboru či do podatelny správní komise hl. m. Prahy.

Ježto v daném případě rozhodnutí stížnostního sboru jak nesporno, bylo st-li doručeno 4. října 1922, a rekurs proti němu došel do podatelny správní komise 18. října 1922, tedy ještě ve lhůtě, sluší je dle hořejšího názoru pokládati za podaný včas, a byl proto žal. úřad povinen vyřídit jej meritorně. Ježto tak učiniti popřel, vycházejí z mylného právního názoru, slušelo nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 3451.

S a m o s p r á v n í ú ř e d n í c i: I. K výkladu parifikační zásady vyslovené v § 19 zák. č. 394/1922. — II. Není nezákonné usnese-li se okr. spr. komise na základě zák. č. 394/1922 na tom, že v době od 1. ledna do 31. března 1923 bude okres za své zaměstnance platiti jen 50% daně z příjmu, od 1. dubna 1923 do konce června 1923 jen 25% této daně a že od 1. července 1923 budou zaměstnanci daň tu platiti zcela ze svého, třebas se okr. spr. komise před platností zákona č. 394/1919 a i před platností zák. č. 444/1919 usnesla na tom, že okres bude hraditi celou daň z příjmu za svoje zaměstnance sám.

(Nález ze dne 5. dubna 1924 č. 5795.)

V ě c: Jaroslav D. a spol. na K. (adv. Dr. Viktor Říha z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o služební požitky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Okr. zast. v K. provádějíc úpravu služebních poměrů zaměstnanců okresu a okr. ústavů usneseními z 3. února 1919 a 16. dubna 1919 m. j. stanovilo, že daň z příjmu a příspěvek pensijní hradí okres za své zaměstnance ze svého. Ustanovení to pojato pak do příslušných jednotlivých dekretů.

Osk v sezení 31. ledna 1923 provedla úpravu platů zaměstnanců okresních ve smyslu zák. z 20. prosince 1922 č. 394 Sb. a při tom stanovila:

1) od 1. ledna 1923 do 31. března 1923 platiti bude okres za své zaměstnance jen 50% daně z příjmu, od 1. dubna — 30 června 1923 jen 25% a od 1. července 1923 je každý zaměstnanec povinen platiti si daň sám;

2) zaměstnanci mající nárok na výslužné odváděti budou od 1. ledna 1923 počínajíc 8%ní pensijní příspěvek z pensijní základny.

Odvolání st-lů bylo nař. rozhodnutím zamítnuto, poněvadž podle zák. z 21. prosince 1921 č. 495 a z 20. prosince 1922 č. 394 Sb. musí býti všechna práva a nároky okr. úředníků uvedeny na míru práv a nároků úředníků státních a tedy v daném případě také práva a nároky, jež st-lům náleží podle usnesení okr. zast. z 3. února a 16. dubna 1919 o převzetí placení daní a pensijního příspěvku. Okolnosti, že to jsou nabytá práva úředníků, nemění ničeho na povinnosti okresu upravit je podle shora cit. zák., neboť zákonem může býti zrušeno i právo nabyté.

O stížnosti, která rozhodnutí to napadá jako nezákonné, nss uvážil:

Zák. z 21. prosince 1921 č. 495 Sb. stanovil v § 3, že služební požitky a právní nároky zaměstnanců okresů a obcí jakož i fondů a ústavů jimi spravovaných, stanovené služebními řády nebo usneseními těchto korporací, pokud přesahují míru jednotlivých druhů požitků, práv a nároků úředníků a zřízců státních stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných poměrů rodinných, musí býti těmito korporacemi nejdéle do konce r. 1922 uvedeny na míru požitků, práv a nároků úředníků a zaměstnanců státních. Zák. z 20. prosince 1922 č. 394 Sb. v § 19 opakoval pak tuto zásadu vzhledem na úpravu poměrů státních zaměstnanců provednou tímto zákonem a nařídil, že služební požitky a právní nároky zmíněných zaměstnanců autonomních musí býti od 1. ledna 1923 uvedeny na míru požitků, práv a nároků zaměstnanců státních dle tohoto zákona.

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí sice právem, že subsumuje pod ony dva zákony nesprávně všechna práva a nároky okr. úředníků beze všeho omezení, nerozeznávajíc mezi právy a nároky plynoucími z e s l u ž e b n í c h ř á d ů a u s n e s e n í o k r e s u — která jediné cit. dva předpisy mají na zřeteli a je zasahují — a mezi právy a nároky plynoucími z e z á k o n a. Ale neprávem má za to, že nároky dnes sporné, aby totiž okres nesl za st-le daň z příjmu a pensijní příspěvky, jsou nároky založenými v zák. z 23. července 1919 č. 444 Sb.

Zákon posléz uvedený nemá v tomto směru žádného předpisu, Nároky st-lů byly založeny usneseními okr. zast. z 3. února a 16. dubna 1919. Jestliže § 41 zák. č. 444/19 zachoval zvláštní výhody, přiznané úředníkům před působností jeho ustanoveným jejich služební smlouvou, nadále v platnosti, nebyla tím ještě dotčena ustanovení služebních smluv

recipována do zákona jako jeho součást a nenastala změna právního základu oněch výhod. Zákon chtěl jenom vysloviti, že úředník dříve ustanovený, i když se rozhodne pro příznivější úpravu svého služebního poměru dle nového zákona, nepozbývá tím eventuelních zvláštních výhod, které mu poskytovala nad to dosavadní jeho smlouva služební, a že nesmějí mu proto zaměstnavatelem jeho býti odňaty. Základem oněch výhod zůstává však i na dále nikoli zákon sám, nýbrž ta která služební smlouva resp. ono usnesení okresu, jímž dotčená výhoda zaměstnanci byla poskytnuta. Nelze proto ani nároky st-lů, poskytnuté jim usneseními okr. zast. z 3. února a 16. dubna 1919, pokládati za nároky stanovené zákonem, nýbrž za nároky stanovené usneseními okresu, a jsou proto ovšem podrobeny redukci dle předpisů zák. 495/21 a 394/22. Za tohoto stavu není dále již třeba zabývat se ani otázkou ve stížnosti nadhozenou, zda zákony posléze cit. byl dotčen zákon č. 444/19 sám.

Je tedy první námitka stížnosti — která ostatně mohla by míti význam pouze ohledně těch st-lů, kteří ještě před účinností zák. z 23. července 1919 č. 444 Sb. byli ustanoveni úředníky okresními — bezdůvodná.

Druhá námitka vytýká, že pokud se týče daně z příjmu, zák. 495/21 zakazuje okresům toliko pro budoucnost převzít k placení za zaměstnance více nežli 75% daně z příjmu, nedotýká se však povinnosti okresu, platiti za zaměstnance daň, v minulosti již převzatou. Avšak ani tento názor nelze sdíleti. Ustanovení § 8 zák. 495/21, o něž se námitka ta opírá, není normou samostatnou, nýbrž aplikuje toliko zásadu vyslovenou v § 3 zák. na předpis daný pro zaměstnance státní zvláště v předchozím § 7, a podávalo by se i bez výslovného opakování již jako důsledek zásady § 3. Tomuto § nelze však přikládati jenom ten význam, že ukládá snad pouze korporacím tam uvedeným, aby upravující budoucně služební nároky svých zaměstnanců neposkytovaly jim větší míry práv a nároků nežli mají zaměstnanci státní. Již z jeho znění je zcela nepochybné, že chce zasáhnouti také úpravy služebními řády a usneseními oněch korporací až dosud provedené, jakož i — ovšem jen pro budoucnost počínajíc 1. lednem 1923 — práva a nároky zaměstnanců z těchto dosavadních úprav již vzniklé. Podle zásady v něm vyslovené jest služební požitky a právní nároky zaměstnanců okresních změřiti podle obdobných požitků a nároků zaměstnanců státních, a pokud míru jejich přesahují, počínajíc 1. lednem 1923 na tuto míru je redukovati. Pokud tedy služební řády a usnesení okresů, do té doby vydané, dávají zaměstnancům okresů větší míru práv, pozbývají počínajíc 1. lednem 1923 na dále platnosti, a na jich místo nastupují pro budoucnost příslušná ustanovení platná pro obdobné nároky zaměstnanců státních. Když tedy zák. 394/22 v § 8 stanovil, že státní zaměstnanci jsou povinni od 1. ledna 1923 nésti ze svého 50%, od 1. dubna 1923 — 75% a od 1. července 1923 na dále plných 100% daně z příjmu připadající na jejich služební požitky, jest důsledkem zásady § 3 zák. 495/21, resp. § 19 zák. 394/22 tuto míru stanovenou pro zaměstnance státní aplikovati od 1. ledna 1923 i na obdobné nároky zaměstnanců okresních, takže dosavadní nároky jejich, založené usnesením okresu, pokud míru tuto přesahují, podle toho zanikají.

Je tedy i tato námitka bezdůvodná, pročež bylo stížnosti zamítnouti.